

Sygn. akt V GC 370/13 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata DOWHANYCZ - TUROŃ
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Jagiela

po rozpoznaniu w dniu 09 stycznia 2014 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa: S. K.

przeciwko: (...) Spółka z o.o. w J.

o zapłatę 307,50 zł

na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 31.05.2013r. sygn. akt V GNC upr 553/13 który utracił moc w całości

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 250,00 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.01.2013 roku do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 71,84 złotych tytułem kosztów postępowania, po stosunkowym ich rozdzieleniu.

Sygn. akt V GC 370/13 upr

UZASADNIENIE

S. K. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą K (...) w pozwie skierowanym przeciwko **(...) sp. z o.o. w J.** wniosła o zasądzenie kwoty 307,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że domaga się zapłaty za usługę rachunkową za którą wystawiła fakturę VAT na kwotę dochodzoną pozwem. Podniosła, że wzywała pozwaną do zapłaty, ale bezskutecznie.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze dnia 31.05.2013 r. w sprawie V GNC upr 553/13 wydał **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym** (k.23) zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwana reprezentowana przez radcę prawnego w **sprzeciwie od nakazu zapłaty** (k.25) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego zarzucając brak wymagalności wynagrodzenia powódki za listopad 2012 r. ze względu a niewykonanie obowiązków umownych.

W uzasadnieniu przyznała, że strony łączyła umowa nr (...) z dnia 30.10.2012 r. zgodnie z którą wynagrodzenie powódki za prowadzenie ewidencji księgowej opiewało na 250 zł brutto. Wskazała, że powódka nie wykonywała swoich obowiązków umownych należycie bowiem sporządzała tylko deklaracje VAT 7 nie wykonując wszystkich pozostałych obowiązków. Podniosła, że powódka sama zasugerowała rozwiązanie umowy stron za porozumieniem na co pozwana wyraziła zgodę. Wywodziła, że na podstawie § 11 ust. 1 umowy i art.735 k.c. w zw. z art. 750 k.c. wynagrodzenie powódce nie przysługuje.

W **piśmie procesowym** z dnia 09.08.2013 r. (k.43) powódka reprezentowana przez radcę prawnego wniosła również o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego oraz podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony są przedsiębiorcami. Powódka prowadzi działalność gospodarczą w oparciu o wpis do ewidencji działalności gospodarczej. Pozwana jako spółka kapitałowa legitymuje się wpisem do KRS.

(odpis KRS k.12-13, bezsporne)

Księgowość w trzech firmach (...) sp. z o.o. w J., (...) sp. z o.o. w J.i (...)sp. z o.o. w J. prowadziła w 2012 r. jedna osoba – M. K.. Jesienią 2012 r. długotrwale zachorowała i K. G. ówczesny prezes zarządu pozwanej poszukiwał firmy do obsługi księgowej tychże podmiotów gospodarczych. Wówczas rozpoczął współpracę z powódką. Podjęła się ona kontynuowania obsługi księgowej w/w spółek po dłuższej nieobecności poprzedniej księgowej. W pierwszej kolejności miała wykonywać czynności, które z uwagi na nieobecność M. K. nie były wykonywane.

Strony w dniu 30.10.2012 r. zawarły umowę nr (...) o prowadzenie księgi rachunkowej.

Zgodnie z § 1 ust 1,2,3,4 przedmiotem umowy było prowadzenie i przechowywanie przez powódkę ewidencji księgowej pozwanej spółki w postaci księgi rachunkowej, dokumentacji podatkowej, sporządzanie deklaracji podatkowych oraz prowadzenie przechowywanie dokumentacji ZUS.

W § 11 umowy strony postanowiły, że umowne wynagrodzenie za wykonane przez powódkę czynności wynosić będzie 250 zł brutto.

Wedle brzmienia § 19 umowy wszelkie zmiany i uzupełnienia umowy wymagają dla swej ważności formy pisemnej w postaci aneksu.

Powódka wykonywała umowę stron z pomocą swojej pracownicy M. A.. Obowiązki swoje wykonywała na programie księgowym (...). Posiadała do niego dostęp zarówno w siedzibie pozwanej jak i zdalnie w swoim biurze tylko wówczas gdy nikt w siedzibie pozwanej nie był do niego zalogowany. Powódka przez listopad i grudzień 2012 r. wykonywała swoje obowiązki w tym systemie nie sporządzając wydruków wyników swojej pracy i pozostawiając je w rzeczonym systemie. Wobec tego, że pozwana spółka miała wysoką amortyzację i dużo kosztów w stosunku do przychodów nie występowała zaliczka na podatek dochodowy od osób prawnych. Powódka informowała o tym K. G.. Skoro zaliczka nie występowała, to wymieniona nie sporządzała druku wyliczenia zaliczek w tym zakresie.

Strony w zakresie (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. prowadziły korespondencję e-mailową. W treści e-maila zawsze widniała w stopce informacja której z tych firm korespondencja dotyczy. Powódka otrzymała wynagrodzenie za dwa miesiące pracy.

Powódka tytułem świadczonych usług dnia 02.01.2013 r. wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 307,50 zł brutto. Strona pozwana nie uiściła powódce tejże kwoty i wobec tego dnia 19.01.2013 r. powódka wezwała pozwaną spółkę pisemnie do zapłaty. Wezwanie okazało się bezskuteczne.

W styczniu 2013 r. strony za porozumieniem rozwiązały łączącą ich umowę i powódka wydała stronie pozwanej wszystkie posiadane przez siebie dokumenty księgowe do realizacji umowy stron. Od tamtego czasu nikt ze strony pozwanej, w tym nowa księgowa H. P., nie kontaktował się z powódką. Pozwana nie żądała wyjaśnienia jakichkolwiek wątpliwości lub niejasności w zakresie wykonywanych przez powódkę dotychczas czynności księgowych.

(faktura VAT k.5, wezwanie do zapłaty k.6-8, umowa stron k.9-11, korespondencja e-mailowa k.32-34,77, potwierdzenie odbiór dokumentów k.76, zeznania świadków : M. A. k.66v-67, H. P. k.67-68 ,K. G. k.68-69, 78v, przesłuchanie powódki k.78v-79v)

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powódka dowiodła w niniejszym postępowaniu za pomocą dowodów z dokumentów, zeznań świadka i treści przesłuchania powódki zasadność swojego roszczenia co do samej zasady, ale nie co do całej żądanej kwoty. Wypełniła zatem w tym zakresie nałożony nań dyspozycją art. 6 k.c. obowiązek dowodowy. Zgodnie bowiem z tym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Dowody z dokumentów zaoferowane przez powódkę były spójne, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności, zresztą nie czyniła tego również pozwana. Ich treść odpowiadała zatem prawdzie. Sąd przydał walor wiarygodności twierdzeniom powódki albowiem korespondowały one z dowodami z dokumentów i treścią zeznań M. A..

Sąd nie dał wiary zeznaniom K. G. i H. P. w zakresie w jakim podawali, iż powódka nie wykonała umowy stron w okresie objętym sporną fakturą VAT. Sąd miał na uwadze, że świadkowie ci w sposób oczywisty zainteresowani byli uzyskaniem korzystnego rozstrzygnięcia dla pozwanej i ich zeznania były subiektywne. Ich twierdzenia nie zostały poparte innymi obiektywnymi dowodami w postaci dowodów z dokumentów, czy zeznań świadków nie zainteresowanych konkretnym rozstrzygnięciem Sądu. Znamienne dla oceny wiarygodności ich zeznań było to, że dopiero na etapie postępowania sądowego kwestionowali oni wykonanie umowy przez powódkę. Wcześniej zaś przed procesem strona pozwana nie kwestionowała spornej faktury VAT wystawionej przez powódkę, nie odesłała jej bez księgowania, ani nie odpowiedziała na wezwanie pisemnie do zapłaty. Brak było również dowodów na to aby w toku realizacji umowy stron pozwana miała jakiegokolwiek zastrzeżenia co do sposobu wykonywania obowiązków umownych przez powódkę. Co więcej bezspornie wypłacała jej przez dwa miesiące wynagrodzenie. Zdaniem Sądu istotne w kontekście wiarygodności zeznań rzeczonych świadków również było, że styczniu 2013 r. strony za porozumieniem rozwiązały łączącą ich umowę i powódka wydała stronie pozwanej wszystkie posiadane przez siebie dokumenty księgowe do realizacji umowy stron i od tamtego czasu nikt ze strony pozwanej, w tym nowa księgowa H. P., nie kontaktował się z powódką. Pozwana nie żądała wyjaśnienia jakichkolwiek nieprawidłowości lub niejasności w zakresie wykonywanych przez powódkę dotychczas czynności księgowych. Zatem uznać należało, że powódka wykonywała je należycie.

Zdaniem Sądu wysnuwane przez pozwaną dopiero na etapie postępowania sądowego zarzuty odnośnie sposobu wykonania umowy stron przez powódkę nie były słuszne.

Pierwszy zarzut dotyczył tego, że powódka nie drukowała dokumentacji księgowej a prowadziła ją jedynie w wersji elektronicznej. Zdaniem Sądu był on oczywiście niesłuszny albowiem powódka nie miała wcale obowiązku drukowania tychże dokumentów. Fakt, że wydruki takowe wykonywały poprzednia księgowa – M. K. oraz następna księgowa po powódce – H. P. (bowiem jak zeznała papierowe dokumenty są dla niej trwałe) nie oznaczał, że taki obowiązek miała również powódka. Opisane księgowe robiły to z uwagi na sobie znane przyczyny wcale nie mając takiego ustawowego obowiązku. Zważyć bowiem trzeba, że powódka umowę stron wykonywać miała zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29.09.1994 r. o rachunkowości (tj. Dz.U. 2013.330). Jak zaś stanowi jej art.13 ust. 6 księgi rachunkowe należy

wydrukować nie później niż na koniec roku obrotowego. Za równoważne z wydrukiem uznaje się przeniesienie treści ksiąg rachunkowych na informatyczny nośnik danych, zapewniający trwałość zapisu informacji, przez czas nie krótszy od wymaganego dla przechowywania ksiąg rachunkowych. Skoro powódka rzeczoną dokumentację prowadziła w specjalistycznym programie księgowym strony pozwanej (...) to zdaniem Sądu oznaczało, iż wykonywała należycie swoje obowiązki. Rzeczony system księgowy jest bowiem informatycznym nośnikiem danych, zapewniającym trwałość zapisu informacji.

Drugi z zarzutów pozwanej dotyczył tego, że powódka wcale nie sporządzała deklaracji na podatek dochodowy od osób prawnych (CIT). Również nie był on słuszny albowiem wobec tego, że strona pozwana miała wysoką amortyzację i dużo kosztów w stosunku do przychodów nie występowała zaliczka na podatek dochodowy od osób prawnych. Powódka informowała o tym K. G.. Skoro zaliczka nie występowała, to nie sporządzała druku wyliczenia zaliczek w tym zakresie. Zatem nie można było stawiać jej zarzutów nie wykonywania czynności, których zgodnie z ustawą o rachunkowości nie miała obowiązku wykonać. Nadmienić przy tym trzeba, że z powodu nie sporządzenia wydruków zaliczek pozwana nie poniosła żadnych negatywnych konsekwencji gdyż deklaracje CIT składa się do końca marca każdego roku po zakończonym roku obrotowym, a w ciągu roku obrotowego nalicza się te zaliczki dla własnych potrzeb.

Powyższe okoliczności jednoznacznie wskazywały, że powódka słusznie domagała się zapłaty za wykonanie umowy łączącej strony. Jej twierdzenia w połączeniu z zeznaniami M. A. i zachowaniem strony pozwanej przed niniejszym procesem dawały podstawy do uznania, że umowę w spornym okresie powódka wykonała. Zgodnie z § 11 umowne wynagrodzenie za wykonane przez powódkę czynności wynosić miało 250 zł brutto. Podstawą rozliczeń za wykonane usługi miała być faktura VAT. Powódka winna była na takową sumę wystawić fakturę VAT. Tymczasem dnia 02.01.2013 r. wystawiła fakturę VAT nr (...) tytułem usługi rachunkowej na kwotę 307,50 zł. Zdaniem Sądu powódka zasadnie mogła domagać się zapłaty kwoty 250 zł albowiem wedle brzmienia § 19 umowy stron wszelkie zmiany i uzupełnienia umowy wymagają dla swej ważności formy pisemnej w postaci aneksu. Z zapisu tego wynika, że tylko w formie pisemnej (pod rygorem nieważności) strony mogły zmieniać łączący ich kontakt, również kwotę wynagrodzenia. Skoro zaś niewątpliwie strony w pisemnej formie nie ustaliły wynagrodzenia powódki w kwocie 307,50 zł to należało uznać, że ustaleń takowych nie poczyniły i przyjąć, że umownym wynagrodzeniem była suma 250 zł brutto.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie I wyroku, natomiast dalej idące powództwo Sąd zobligowany był oddalić.

Sąd zasądził odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem powódki ponieważ był to dzień wymagalności jej roszczenia. Jak bowiem stanowi art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z § 2 tegoż przepisu jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (...).

Sąd podczas rozprawy w dniu 24.10.2013 r. (k.66) pominął dowód z przesłuchania pozwanej wobec niestawiennictwa jej reprezentanta albowiem pozwana wezwana była prawidłowo (o czym świadczy potwierdzenie odbioru k.63) na rozprawę pod takim rygorem.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na dyspozycji art. 100 k.p.c. stanowiącego o stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu. Zważyć zatem należało, że powódka domagała się zapłaty kwoty 307,50 zł, zaś zasądzono od strony pozwanej sumę 250 zł. Biorąc pod uwagę kwotę żadaną oraz zasądzoną Sąd stwierdził, iż powódka w 81,31% wygrała niniejszy spór sądowy, zaś pozwana w 19,69%. Wynik procentowy należało więc odnieść do kosztów poniesionych przez strony. Sąd miał na uwadze, że powódka poniosła łączne koszty w kwocie 107 zł (30 zł – opłata od pozwu i 77 zł koszty zastępstwa procesowego), natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie 77 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Pomnożywszy owe koszty stron przez ich procentowe wygrane tzn. 107 x 81,31% oraz 77 zł x 19,69% Sąd uzyskał odpowiednio wyniki 87 zł i 15,16 zł. Ich różnica stanowiła kwotę 71,84 zł i należało zasądzić ją od strony pozwanej na rzecz powódki – co odzwierciedla punkt III wyroku.